

2. Người ngu vắt sữa.

Hòa Thượng Phổ Quang (Thích Thiện Huệ).

Có người ngu muốn dùng sữa thiết tiệc đãi khách, nên suy nghĩ, nếu như mỗi ngày đều lấy sữa, thì lâu ngày sữa sẽ nhiều và không có chỗ chứa, hơn nữa lại sợ bị hư, chẳng bằng cứ cất chứa trong bụng bò, đợi đến khi cần sẽ vắt một thể. Nghĩ vậy rồi bắt bò con cách li với bò mẹ. Tháng sau khi đãi tiệc, mới đem bò mẹ ra vắt sữa, lúc đó sữa đã cạn, chẳng lấy được giọt nào đãi khách, nên bị thực khách người giận dữ kẻ cười chê.

Người ngu muốn bố thí nhưng hay nghĩ đợi đến lúc giàu có bố thí một lần cho nhiều, nào hay chưa kịp làm giàu đã bị thiên tai, giặc cướp, quan quân làm tiêu tan sự nghiệp, hoặc tử thần tới dẫn, chưa kịp bố thí đã không còn cơ hội nữa.

Bình: Bố thí là pháp thứ nhất trong lục độ, là pháp tu của hàng bồ tát nhằm tiến đến quả vị vô thượng chính giác, nói chung bố thí là con đường để đến cung trạch của Như lai, vì vậy bố thí còn gọi là đạo của bồ tát. Những ai phát đại đạo tâm tất nhiên sẽ đi trên con đường bố thí, hoặc giả những người dùng bố thí để đến với y chính trang nghiêm thì những vị này chính là chân bồ tát.

Bố thí bao hàm ba phương diện là cho đi mọi thứ vật chất như của cải, tinh thần như sự hiểu biết, và ban bố đến muôn loài một sự an lạc không còn chút nào nổi bất an.

Khác với phàm phu chỉ biết gom chứa và tích lũy tài sản bằng con đường vơ vét và tranh giành, bồ tát gom chứa và tích lũy từng bước đi của pháp bố thí cho đến khi tới được chốn tốt cùng của bố thí tức ba la mật đa, gọi đó là độ nhất thiết khổ ách. Giữ gìn pháp bố thí làm sinh hoạt của mọi đời, với sự tinh tiến không dừng và nhẫn nại trong mọi hoàn cảnh, một cách bất động, đời đời không thối chuyển tất cả đều nhờ vào mỗi tư duy và kiến giải chính xác. Thắng giải sinh tín tâm, trí huệ là tín, thiên định bất động là nguyện kiên cố, bố thí, tinh tiến, trì giới và nhẫn nhục là hành, và bố thí được sếp đầu trong hành của bồ tát.

Người tu học đại thừa không thể thiếu pháp lục độ, bởi nếu không có lục độ sẽ không có đại thừa. Thế nhưng đa phần tín đồ đại thừa lại thiếu ba thứ tín nguyện hành của lục độ, một đời để tâm tu học nhưng chẳng chừa giây phút nào cho việc hành bố thí, mất đi bố thí thì cả năm độ sau cũng đều mất sạch, một khi ba la mật đa đã mất thì kể như mất cả bờ kia lẫn đại thừa, cả ta lẫn người đều thất lợi giải thoát.

Đa số tín đồ đại thừa đều tư duy rằng chờ ta vãng sinh hay đắc đạo rồi thì phát tâm và bố thí độ sinh một thể, mà nào hay biết không bố thí là không có mặt trên đường dẫn tới cảnh giới nhị báo trang nghiêm, bằng sự gom góp tích lũy từng bước trên con đường bố thí lợi sinh mới vượt được con đường thập vạn ức Phật độ để đến cõi An lạc của Phật Di Đà, vì vậy đức Thế Tôn đã cảnh báo *bất khả dĩ thiếu thiện căn phúc đức nhân duyên đắc sinh bỉ quốc* (không thể do chút ít nhân duyên thiện căn mà sinh về cõi Phật đó được).

Qua câu chuyện này ta có thể nhận thức chủ nhà là người tu đại thừa, sữa là pháp nhũ của chư Phật, khách là chúng sinh, bò mẹ là tạng pháp, bò con là sự hành. Bò con càng bú sữa mẹ càng tăng, như càng hành thì càng cảm nhận được từ tạng pháp lưu xuất vô lượng pháp, càng tiếp thu được vô lượng pháp càng thâm nhập vào tạng pháp thành tựu trí huệ như hải, dùng sữa là dùng pháp nhũ giải thoát, đãi khách là bố thí cho chúng sinh. Người tu bồ tát đạo càng hành bố thí thì pháp nhũ càng phát triển, chúng sinh càng được bố thí. Người si mê cho rằng khi nào ta thâm nhập tạng pháp rồi mới khởi đại bố thí cho chúng sinh, tựa như người ngu nghĩ đem bò con cách ly bò mẹ để dành sữa đến kì đem đãi., chung cục bò mẹ hết sữa, bò con đói khát, người ngu không đãi được khách, cũng như vậy người tu không hành bố thí tất không thể thâm nhập tạng pháp và hậu quả là không còn chút pháp nào để bố thí lợi lạc cho chúng sinh.